

Br. 1889. III, 18

23 OCTOBER
1849 1889

Feestwijzer

bij de Herdenking

VAN HET

Veertigjarig Bestaan

DER

Utrechtsche

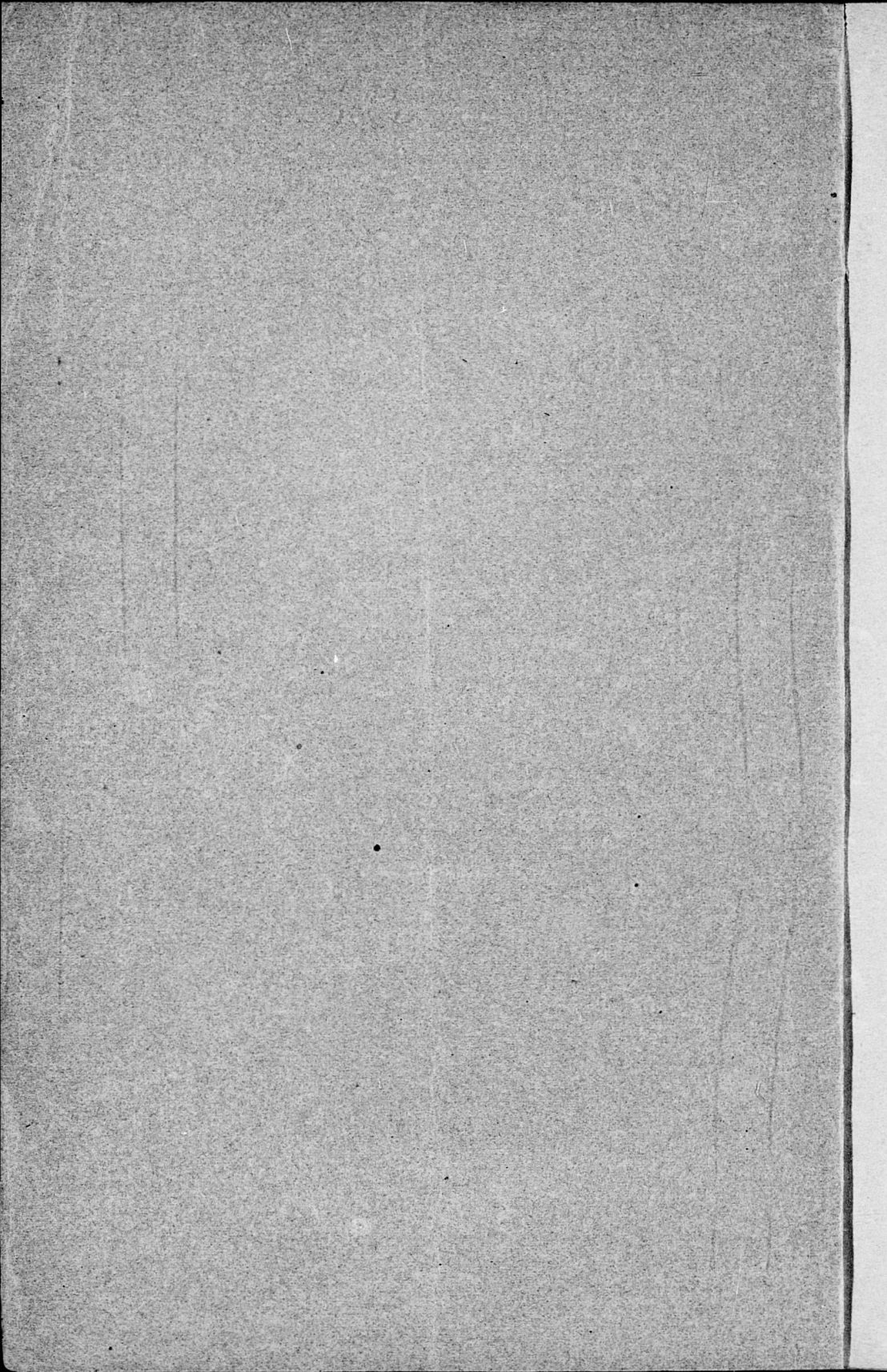
Mannenzang-Vereeniging.

Eere-Voorzitter :
Mr. W. R. BOER.

Directeur :
Bern. J. A. REHL.

Eere-Directeur :
RICHARD HOL.

Prijs 25 Cts.

Programma der Feestelijkheden.

in de zalen van het

PARK TIVOLI.

Dinsdag, 22 October 1889, 's avonds te 8 uur,

GENERALE REPËTITIE.

Woensdag, 23 October 1889, 's avonds te 7½ uur,

Feest-Concert,

met medewerking van

HET SYMPHONIE-ORCHEST DER D.D. SCHUTTERIJ,

Kapelmeester de Heer C. COENEN.

SOLISTEN:

De Heer J. ROGMANS, Concertzanger (*Tenor*) van Amsterdam.

De Heer JOS. M. ORELIO, 1. *Bariton* aan de Hol. Opéra.

PROGRAMMA:

a. HISTORISCH GEDEELTE.

b. VOORDRACHTEN DER SOLISTEN.

c. „COLUMBUS”.

Dramatische Dichtung für Chor, Soli und Orchester.

Donderdag, 24 October 1889, 's avonds te 7½ uur,

Soirée-Variée,

gevolgd door

CASINO.

De geboortedag eener Veertigjarige.

(Aanteekeningen en opmerkingen van den 1en Secretaris
der Utrechtsche Mannenzang-Vereeniging.)

Dinsdag, 23 October 1849.

't Is den geheelen dag geen half uur achtereen droog geweest: een fijne, koude regen heeft ieder, die niet noodzakelijk buiten moest zijn, stilletjes t'huis doen blijven, doch tegen den avond is de grauwe hemel wat opgeklaard, en nu de klokken van den Dom hare zeven heldere slagen doen weerklinken, schitteren de sterren aan het uitspansel en komt de maan met haar' zachten glans het aardrijk verlichten.

Gelukkig voor onze goede stad Utrecht; want hoewel sedert een jaar of vier het nieuwe kunstlicht, het gas, hier werd ingevoerd, is de straatverlichting nog te schaars, om niet altijd een weinig met het maantje rekening te blijven houden, als er een avondje voor uitgaan zal worden vastgesteld. Vooral aan den buitenkant, bij de Maliebrug, waar we ons bevinden, is het gewoonlijk tamelijk donker; want de beide lantaarns op de brug, de een met gaslicht, de ander met eene olielamp, wedijveren wel in helderheid, wat ze volgens plicht en opdracht dan ook moeten doen, wijl men eerst eens wil zien, welk licht op den duur wel het best zal voldoen, maar toch kunnen ze het plantsoen niet aan eene diepe duisternis onttrekken. Gelukkig dus, dat heden avond de maan ons ter hulpe komt, om de verschillende personen, die omstreeks half acht van uit het centrum der stad den kant naar de Maliebaan opgaan, gemakkelijk te doen herkennen.

Zie, daar naderen van de zijde der Brigittenstraat met vluggen stap twee heeren; ze worden bij de brug opgewacht door iemand van forschen lichaamsbouw, die hen blijkbaar heeft herkend.

«Goeden avond, Heeren! Ook naar de vergadering?»

«Ja, Herr Ruempol, van avond zullen we waarlijk niet t'huis blijven. «We hebben reeds zoo een en ander gehoord, dat ons zeer nieuws-gierig maakt naar deze buitengewone bijeenkomst. Ik zei gisteren-«avond al Maar laat ik u eerst mijn' vriend voorstellen, dien «ge zeker nog niet gesproken hebt.» Fritz Risch, niet «der alte Fritz» «maar «Unser gute Fritz» zooals wij hem noemen! Fritz, mag ik je «voorstellen, mijnheer Ruempol, student in de rechten, hier uit Utrecht.»

«Aangenaam, kennis te maken, mijnheer Risch» hooren wij den colossus antwoorden. «Zeker Duitscher van geboorte en hier op studie, niet waar?» En op het bevestigend antwoord: «Dus zeker ook door »onzen vriend Clossmann voor de societeit gewonnen? Kom, dan maar »op gestapt, heeren! 't Is bijna kwart voor acht en ge weet, Krantz »begint op klokslag: de militair zit hem nog altijd in merg en been.»

De drie heeren stappen nu door, de brug over, slaan links om en richten hunne schreden naar het «Maliehuis», de schoone uitspannings-plaats op den hoek van Maliebaan en Maliesingel, bewoond door den heer J. M. Wouters. Ze gaan onder den prachtigen lindeboom, vóór het huis aan den Singel, «den roem van het Maliehuis» door, en treden in den gang door de eerste deur links in de flinke, ruime zaal, aan de noord- en oostzijde omgeven door den grooten tuin, waarop zes ramen een schoon uitzicht geven.

Nu is daarvan echter niets te zien; de luiken zijn gesloten en een achttal koperen olielampen, hangende op verschillende plaatsen aan den zolder, verspreiden een aangenaam en zeer voldoende licht.

Een dertigtal heeren ongeveer is reeds bij het binnentreden van onze drie kennissen aanwezig, hier en daar groepjes formeerende tot het bespreken van de wetenswaardigheden en nieuwtjes van den dag. Ruempol, gevolgd door Clossmann en Risch, treedt na enkele kennissen aangesproken en de hand te hebben gedrukt, op twee nog jeugdige heeren toe, die in den voorhoek der zaal in druk gesprek zijn.

»Zoo, Slotemaker, dag, Haenchen!» »Nu reeds aan 't samenspannen? »Kom, laat mij dan ook van de partij zijn. En neem ook deze »twee heeren, Risch en Clossmann, in uw conspiratieplan op. Je kent »ze immers, Haenchen? 't Zijn landslui van je.»

De aangesprokene, een tenger, blond mannetje, Duitsch student van even in de twintig jaren, drukt zijnen langenvooten hartelijk de hand en

stelt hen voor aan zijn' vriend Slotemaker, candidaat in de theologie aan de Utrechtsche Hoogeschool.

»Komt, Heeren, laten we met ons vijven hier in den hoek aan een »tafeltje blijven» zegt Ruempol. »Ik zie, dat Krantz al onrustig »tusschen de lui doorloopt en dezen en genen vraagt, om toch plaats »te nemen.»

Onze studenten geven aan deze uitnoodiging gehoor en ook de andere aanwezigen voegen zich bij elkaar, terwijl achter in de zaal eenige heeren aan eene tafel, bekleed met groen laken, zich nederzetten.

»Aber, Clossmann, sage mal, wie steht's denn mit unsrer Societät, »dem Verein »Aurora» gegenüber?» hooren we plotseling den heer Risch vragen.

»Ja,» antwoordt de aangesprokene, »daar zou Herr Ruempol je »meer van kunnen vertellen. Hij is er van den beginne af aan bij »geweest en zelfs op 16 Juni, toen de societeit geconstitueerd werd, »tot Commissaris gekozen, maar hij heeft toen bedankt. Toe Ruempol, »vertel ons dat eens met een paar woorden.»

»Mij goed,» antwoordt deze »maar schik dan wat bij, dan zal ik »je een en ander mededeelen.» En zijn horloge voor den dag halende: »t Is bijna acht uur en 'k zal 't dus kort maken, vrienden!»

»Jelui weet, hoe de verhouding is tusschen onzen Kufferath, den »stadsmuziekdirecteur en Craeyvanger, den directeur van »Aurora,» »die in het orkest toch altijd eene ondergeschikte rol moet vervullen.

»Je weet ook, dat Dr. Kist, die Craeyvanger en »Aurora» steunt en »in zijne muzikale verslagen tegenover Kufferath niet altijd van par- »tijdigheid is vrij te pleiten, de zaak er niet beter op heeft gemaakt.

»Nu hebben sommige heeren, leden van de Zangvereeniging »die niet in Aurora waren, zich onder Kufferath vereenigd, om »nu en dan eens bij elkaar te komen tot het instudeeren van »liederen, die geschikt zijn om voor te dragen bij de eene of andere »serenade, die we, zooals je bekend zal zijn, wel eens brengen aan »de dames, die op Toonkunst solo's hebben gezongen, of aan Prof. »Opzoomer, als hij met eene rede den feestavond heeft geopend. Dat »hebben we b.v. ook nog voor eenige maanden, den 15 Mei, gedaan. »Toen er echter 26 à 27 heeren bijeen waren, heeft Krantz »er eene societeit van gemaakt en omdat ik zag, dat het er voorna- »melijk om te doen was, tegenover »Aurora» op te treden, wilde ik

»geen commissaris wezen. Ze hebben toen collega van Heusden benoemd, dat jonge ventje daár, aan de bestuurstafel. Krantz is een vurig partijganger voor Kufferath en door de serenade-societeit wil hij nu »Aurora» afbreuk doen. Daarom trekt hij ook burgerlui en »Duitsche studenten, die natuurlijk hun' landgenoot aanhangen, want »in »Aurora» zijn er nog al van onze Utrechtsche studiosi."

»Enfin, je begrijpt er alles van! Maar ik moet van al dat gehaspel niets hebben: zingen wil ik graag, maar die eeuwige ruzie? Wat zeg jij er van, Slotemaker?"

»Neen merci!" antwoordt de aangesprokene »dan bedank ik nog liever op staanden voet."

»Doch, Herr Slotemaker, waarom"

»Mag ik allen heeren, die nog niet gezeien zijn, verzoeken plaats te nemen?" klinkt nu de heldere basstem van den heer Krantz, 1^{en} commissaris der Serenade-societeit.

Oogenblikkelijk overal geschuifel; ieder grijpt naar een' stoel en sluit zich bij den eenen of anderen kennis aan. Middelerwijl hooren we den heer Haenchen vragen: »Zeg, Ruempol, wie zit daar naast van Heusden aan de bestuurstafel?"

»Wel, kijk" herneemt deze »Kufferath, met zijne gebogen houding »en zijne groote lakensche schoenen, hier aan dezen kant, ken je. »Naast hem, die stijve veertiger, is Nieuwenhuijzen, organist van »den Dom, de rechterhand van Kufferath; daarnaast dus in 't midden, »onze oud-militair Krantz, die in afwachting van stilte aan zijne lange »blonde knevels draait; naast Krantz onze van Heusden, van wien »ik je zoo even sprak, en op 't eind zit Haak Sr., de andere commissaris der societeit. Maar stil, ik zie, dat Krantz gaat beginnen."

Deze is opgestaan en spreekt nu met heldere, klankvolle stem, terwijl hij zijne vurige improvisatie soms van gesten doet vergezeld gaan:

»Geachte Medeleden, vrienden onzer societeit, ik heet u allen op »deze eerste buitengewone vergadering hartelijk welkom! Uwe opkomst »in zoo grooten getale is mij een bewijs, dat de jeugdige serenadesocieteit kan rekenen op U aller steun en medewerking, waar het »de belangen der edele toonkunst in het algemeen en die onzer vereeniging in 't bijzonder geldt; zij is mij een bewijs, dat gij hare »belangen wilt bevorderen; immers het zal den meesten uwer bekend

»zijn, welke gewichtige voorstellen commissarissen heden avond aan uwe goedkeuring wenschen te onderwerpen.»

»Volgens art. 20 van ons reglement zal het Bestuur heden rekening en verantwoording van zijn beheer doen; maar gij zijt vooral opgeroepen, omdat al. B. van dat artikel, luidende: «H.H. commissarissen zullen verder zoodanige maatregelen voor de toekomst voorstellen, als de belangen der societeit vorderen,» ons heeft doen besluiten, U te raadplegen over ingrijpende veranderingen, over voorstellen, die met het bestaan en den voortdurenden bloei onzer vereeniging in het nauwste verband staan.»

»'t Is daarom, mijne heeren, dat ik U op dezen gewichtigen avond nogmaals een hartelijk welkom toeroep, hopende en vertrouwende, dat de besprekingen van heden avond een duidelijk bewijs zullen geven van de genegenheid, die gij onze societeit toedraagt en van den ijver, waarmede gij de belangen onzer jonge vereeniging wilt bevorderen!»

Overal blijken van instemming, nu de voorzitter een oogenblik zwijgt. De heer Clossmann fluistert: «Nu, die Krantz spreekt ferm! Zoo niemand moet juist voorzitter eener vereeniging als de onze zijn!»

»Ja» antwoordt Slotemaker «wat dat betreft, is hij wel de rechte man op de rechte plaats, als hij maar niet altijd zoo onverzettelijk »zijn» wil doordreef; dat bederft bij hem veel!»

De heer Krantz vervolgt nu:

»Alvorens, mijne heeren, over te gaan tot het behandelen der voorstellen, die U zullen worden gedaan, verzoek ik den heer van Heusden de lijst onzer leden te willen lezen, niet alleen om aantekening van de aanwezigen te houden, maar ook om te doen zien, hoe onze societeit in de vier maanden van haar bestaan in bloei is toegenomen.»

De heer van Heusden staat nu op en leest:

1e Tenor: A. W. Nieuwenhuijzen Jr., Lohrman, G. W. van Dockum, Meeuws, Ph. E. Haenchen, de Grijs, Verkerk Jr., W. F. Nieuwenhuijzen, Damman, Boudewijn Sr., W. J. Gunning, J. v. Rennes en F. H. v. Rees.

2e Tenor: J. J. Haak Sr., J. Umland, Schuurman, Slotemaker, van Antwerpen, Boudewijn Jr., van Gorkom, van Doornik, van de Weijer, Bouman, Bosman en Keijzer.

1e Bas: F. Nieuwenhuijzen Sr., A. J. K. Ruempol, J. D.

»Gerlings, van Troostenburg de Bruijn, J. van Heusden, J. H. Deerns,
 »Grothe, W. H. Taets van Amerongen, G. W. Smits, D. Juda,
 »Janssen, v. Bueren, W. Bolk Jr., F. Bolk Sr., Bätz, Henny, Mulder Sr.,
 »Clossmann en Risch.

»2e Bas: Krantz, Haak Jr., Seilberger, J. W. Oosterbaan, Böhm,
 »G. J. Ruijsch, van der Wurff, von Eichstorff, Buttinck, Koenen
 »en Gijsberts."

De heer Krantz vervolgt nu:

»Zooals de heeren hebben kunnen nagaan, telt onze vereeniging
 »reeds 56 leden; de heer Bätz, nog op de lijst vermeld, moet evenwel
 »geschrapt worden, wijl ZEd. mij juist heden een briefje deed toe-
 »komen, waarin hij wegens veelvuldige bezigheden voor het lidmaat-
 »schap bedankt." »Omtrent onze financiën kan ik zeer kort zijn,
 »terwijl ik den heeren Umland en Deerns intusschen verzoek de
 »rekening na te zien en verslag uit te brengen. Sedert 16 Juni
 »werd er in de bus op de wekelijksche vergaderingen f 59.25 ontvangen;
 »daarbij komt f 1.75 van 7 introducties à 25 ct., op vier der verga-
 »deringen, maakt gezamenlijk f 61.—. De uitgaven bedragen, vocral
 »door den aankoop van muziek niet minder dan f 57.15, zoodat de
 »Serenade-societeit op heden met een batig saldo van f 3.85 sluit,
 »dat op de rekening van het volgende jaar zal worden overgebracht."

»En nu, mijne heeren, de voorstellen, die commissarissen aan uw
 »oordeel wenschen te onderwerpen."

»Maar vooraf een enkel woord."

»Zooals u allen bekend is, heeft onze Serenade-societeit zich op 16
 »Juni j.l. geconstitueerd. Evenwel kwamen vier of vijf maanden te
 »voren reeds een twintigtal muziekvrienden zoo voor en na bijeen,
 »om onder onzen verdienstelijken directeur Kufferath enkele mannen-
 »koren in te studeeren, die geschikt waren, om bij eene serenade
 »voor te dragen." Gij weet, hoe die heeren op 15 Mei jl., toen dus
 »de societeit nog *niet* geconstitueerd was, eene uitnemend geslaagde
 »serenade brachten aan Mevr. Kufferath, Mevr. Donders, Mej^{en} Deerns,
 »Mej. Ludger, Mej^{en} van Kesteren, Mej. Fremerij en Mej. Schuur-
 »man. Dit optreden deed ons op de vergadering van 16 Juni besluiten,
 »eene societeit op te richten, terwijl tevens werd vastgesteld, dat de
 »leden voortaan wekelijks, des Zaterdagsavonds, zouden bijeenkomen
 »in het Nieuwe Hollandsche Koffiehuis van Boumans."

»Sedert dien tijd, mijne heeren, is de vereeniging, hoewel de
 »voorgestelde serenade aan den heer Gerlings Sr., Mej. Ras, Mej^{en}
 »Deerns en de familie Alewijn, niet gegeven kon worden, steeds in
 »krachten vooruitgegaan; het getal van 27 leden op 16 Juni is meer
 »dan verdubbeld en wij meenen, dat de tijd gekomen is, om op
 »kunstgebied wat meer dan tot nu toe van onze vereeniging te vragen.
 »Gelukkig zijn er nu krachten genoeg aanwezig, om eene *liedertafel*
 »op te richten, die eerlang zal toonen, onder haren Kufferath minstens
 »tegen een «Aurora» opgewassen te zijn. En al moge dan ook iedere
 »kritiek in de dagbladen niet vlelend voor onzen directeur wezen,
 »als wij slechts overtuigd zijn ons best te hebben gedaan, vinden we
 »in ons zelve de ware bevrediging, als wij ons slechts aansluiten
 »als trouwe vrienden van onzen bekwamen Kufferath, dan zullen wij
 »Utrecht nog eens toonen, wat ijver en toewijding vermogen!
 »Mijne heeren! ik stel U voor, dat vanaf heden de Serenade-societeit den
 »naam zal voeren van *Utrechtsche Mannenzangvereeniging*, terwijl zoo ge
 »dit kunt goedkeuren eene reglementsherziening zal worden voor-
 »gedragen!»

Een daverend applaus is het antwoord op deze met vuur voorgedragen woorden. Merk echter op, dat aan ons studententafeltje de instemming niet onverdeeld schijnt,” de heeren Slotemaker en Ruempol althans nemen blijkbaar eene afwachtende houding aan.

Nu de toejuichingen wat zijn bedaard, vervolgt de heer Krantz:

»Hartelijk dank, heeren, voor de blijken van instemming; al twijfelde ik niet aan uwe medewerking, waar het den vooruitgang onzer vereeniging en de eer van onzen directeur geldt, hebben toch de talrijke bewijzen uwer sympathie mij uitermate verheugd. 't Zij me dus vergund, U artikelsgewijze de reglementswijzigingen ter goedkeuring voor te dragen, door commissarissen noodig geacht in betrekking tot het streven der Utrechtsche Mannenzang-Vereeniging.” Art. 1 wordt nu: »De Utrechtsche Mannenzang-Vereeniging”, in stede van de Serenade-societeit” stelt zich ten doel het vlijtig beoefenen van mannenkoren en het geven van serenades aan enz.”

»Niemand hierop iets aan te merken?” 't Kloppen op een paar tafeltjes is het eenige antwoord.

»Art. 4. Het tweede gedeelte van dit artikel luidende: »Commissarissen kunnen ook de leden der Zangvereeniging aan de gewone

»ballotage onderwerpen», is vervallen, wijl we meenen, dat ieder lid »van Toonkunst het recht tot toetreding onverminderd moet behouden.

»Kan ieder zich daarmee vereenigen?»

Het zelfde antwoord van zooeven volgt.

»Art. 8 wordt nu in dier voege veranderd M. H., dat niet meer het »koffiehuis van Boumans als vergaderplaats wordt aangewezen; want »de kamer in de Servetstraat is waarlijk totaal ongeschikt om te zingen, en het luidt dus nu als volgt: »De vergaderingen zullen wekelijks gehouden worden in een geschikt lokaal.» Ik kan er wel bijvoegen, mijne heeren, dat commissarissen als repetitielokaal op 't oog hebben, de zaal, waarin gij U thans bevindt. Heeft iemand tegen deze wijziging iets in 't midden te brengen?»

Nogmaals is een algemeen geklop het goedkeurend antwoord.

»Art. 10 is slechts in zoo verre gewijzigd, dat commissarissen »het niet noodig hebben geoordeeld, de serenades door de leden »beurteilungen voorgesteld, telkens acht dagen voor te hangen, om door »de leden te worden goedgekeurd. Dit kan nu, des noodig, onmiddellijk geschieden,»

Nog vóór de heer Krantz naar de goedkeuring vraagt, geeft men van verschillende zijden reeds blijk de wijziging goed te vinden.

»Art. 20. In dit Art. is de maand October voor de algemeene »jaarvergadering, die dan ook nu voor de eerste maal gehouden »wordt, vervangen door de maand Mei. H.H. Commissarissen meenen, dat met Mei het seizoen voor de bijeenkomsten zoo goed als »gesloten is en achten het dus wenschelijk, dat in die maand de jaarvergadering belegd en rekening en verantwoording gedaan wordt. »Tevens heeft dan op die vergadering eene nieuwe bestuursverkiezing plaats.

»Heeft een der heeren tegen deze regeling bezwaar?»

Nogmaals is handgeklap en voetgeschuifel het eenige antwoord. Onze vrienden echter beginnen elkaar met eenige bevreemding aan te zien; 't is alsof men wil zeggen: »Hè, we zijn al tot Art. 20 en nog »komt er niet, wat we verwachtten.» Maar hun ongeduld wordt niet te lang op proef gesteld; want de heer Krantz herneemt het woord:

»En eindelijk, mijne heeren, hebben Commissarissen gemeend onder »N°. 21 een nieuw Art. aan ons reglement te moeten toevoegen.»

Zie, 't is of deze schijnbaar onbeduidende woorden allen wakker

schudden. Overal ziet men de hoofden bij elkaar steken en hoort men fluisteren; niet het minst aan ons studententafeltje. Doch onmiddellijk is er de diepste stilte, als de heer Krantz vervolgt:

»Dat Art. mijne heeren, luidt: Het lidmaatschap dezer liedertafel »is onvereinigbaar met dat van andere soortgelijke gezelschappen.»

»Heeft iemand op dit Art. iets aan te merken?»

Een oogenblik is het doodstil, maar 't is de stilte, die den storm voorafgaat. Daar zien we drie, vier handen tegelijkertijd in de hoogte en de heer Ruempol verheft zich met een «Mijnheer de Voorzitter?» »De een na den ander, heeren!» antwoordt deze, »Mijnheer Ruempol heeft het woord!»

»Geachte heer Krantz,» vangt Ruempol nu aan: »Ge weet, hoe ik van »begin af aan geijverd heb voor de bijeenkomsten van heeren zangers »tot onderlinge oefening en ontspanning. »Het is u bekend, dat ik »één der eersten was, die maanden vóór »de stichting der Serenade- »societeit daartoe reeds alles in het werk heb gesteld. Maar gij weet »ook, dat ik, reeds den 16en Juni bij mijn bedanken voor de benoe- »ming van commissaris, duidelijk heb te kennen gegeven, waarom »het vijandig streven van sommigen tegenover de vereeniging »Aurora» »mij tegen de borst stuitte. En nu ik die vijandige gezindheid be- »lichaamd zie in het nieuwe art. 21, kan ik niet anders dan ten »sterkste daartegen opkomen. Laten wij stil onzen eigen weg gaan »en een ieder vrijheid geven om te doen, wat hij meent goed te zijn; »ik stel dus aan HH. Commissarissen voor, het ontwerp-artikel terug »te nemen.»

De heer Krantz antwoordt:

»Mijne heeren! Wat de heer Ruempol daar in 't midden brengt, is zeker »door u allen met instemming vernomen voor zoo verre het de blijken »geeft van zijne goede bedoelingen, van zijn edel hart, en gaarne »zouden commissarissen met zijn voorstel meegaan, zoo ze daardoor »de belangen onzer jeugdige vereeniging bevorderd achten. Doch dat »is geenszins het geval. Wij staan hier tegenover eene ons vijandige »macht, wij vallen niet aan, maar verdedigen ons slechts, niet van »ons gaat de vijandschap uit, maar van hen, die onzen Kufferath op »allerlei wijzen willen dwarsboomen. Daarom, mijne heeren, moeten »wij op zuiver terrein komen en vrienden van vijanden weten te on- »derscheiden. En ieder, die lid is van »Aurora» of het wenscht te

«worden, *kan* geen vriend onzer vereeniging, *kan* geen steun voor onzen directeur zijn. Daarom blijven commissarissen bij hun gevoelen en wenschen het artikel in stemming te brengen, Doch ik geef gaarne het woord aan den heer Slotemaker, die mij reeds tweemaal heeft gewenkt.”

De heer Slotemaker rijst nu op en spreekt: »Geachte heeren! »Mij geheel aansluitende bij 't geen mijn vriend Ruempol zooeven in »'t midden bracht, wensch ik daaraan nog dit toe te voegen: »Zoo Art. »21 mocht aangenomen worden, kan ik onmogelijk lid blijven van onze »liedertafel, ofschoon ik het betreur, dan niet langer nut en voordeel »te kunnen trekken van de lessen van onzen verdienstelijken heer »directeur Kufferath. Immers uit het art. van den heer Krantz spreekt »eene vijandige stemming tegenover andere liedertafels, die ik voor mij »niet deel (hoewel ik noch van »Aurora”, noch van »Apollo” lid ben) »en waarvan ik den schijn niet op mij laden wil alsof ik die deelde. »En dien schijn laad ik wèl op mij, zoo ik bij aanneming van dit »artikel lid der vereeniging blijf. Daarom zal ik in dat geval voor mijn »lidmaatschap moeten bedanken, hoewel mij dit om andere redenen »ook leed moge doen. Hierbij mag ik nog opmerken, dat U overtuigd »kan zijn van mijne goede bedoelingen en dat ik bedank geheel uit »eigen beweging, zonder door iemand geïnnuenceerd te zijn.”

Onrustige bewegingen, geschuifel en gemompel volgen op deze woorden. Hier en daar verneemt men zelfs een half onderdrukt: »Stemmen, stemmen!”

De heer Krantz echter herneemt: »Een oogenblik stilte, heeren! »'t Spijt ons, mijnheer Slotemaker, dat U niet met ons voorstel mee »kunt gaan, maar wij meenen, niet anders te mogen handelen, wil- »len wij de belangen van onze liedertafel en die van onzen directeur »bevorderen. De gronden daarvoor nogmaals te ontwikkelen, achten »wij overbodig, daar ze genoeg bekend zijn, en commissarissen stellen »dus voor, zoo niemand meer het woord verlangt, het artikel onver- »anderd in stemming te brengen.”

Een oogenblik volkomen stilte.

»Dan, mijne heeren, zullen wij tot stemming over gaan”.

Korten tijd hooren wij nu niets anders dan: »voor, voor, tegen, voor...” tot eindelijk de heer Krantz zegt:

»Artikel 21, Heeren, is aangenomen met 39 tegen 6 stemmen!”

Dit is het sein tot eene drukte en beweging, alsof de vergadering reeds gesloten werd. Hier staat men onrustig op, als om te vertrekken, ginds wijzen de heftige gebaren op een ernstig dispuut, elders wacht men kalm de zaken af, stopt de pijp nog eens of bestelt een half fleschje.

Doch al het rumoer wordt terstond als bezworen door de stem van den heer Krantz, die vervolgt:

»Aan het einde van onze werkzaamheden gekomen zijnde, wenschen »commissarissen deze buitengewone vergadering te sluiten, doch »willen vooraf gaarne allen het woord verleenen, die nog iets te vragen »of in 't belang onzer vereeniging in 't midden hebben te brengen.»

»In dat geval, waarde voorzitter, verzoek ik U voor een oogenblik »het woord,» zoo hooren we uit den mond van den heer Slotemaker.

»Alle aanwezigen hebben zoo even mijne bezwaren tegen het laatste »artikel van het gewijzigd reglement gehoord; dat artikel is aan- »genomen: welnu mijne heeren, ik moet daarom hier op 't oogen- »blik verklaren, ook namens mijn' collega en vriend Ruempol, dat wij »bedanken als lid der vereeniging, hoe zeer het ons ook leed moge »doen. Wij wenschen der Utrechtsche Mannenzang-Vereeniging alles »goeds, maar kunnen haar op de u bekende gronden, niet langer »als lid steunen.»

De heer Krantz laat hierop terstond volgen:

»Waarde heeren Ruempol en Slotemaker, hoezeer het ons ook spijt, »dat wij U niet langer als lid onzer vereeniging mogen begroeten, »wij begrijpen te goed, dat het hier eene quaestie van beginsel is, »om uw besluit, hoe pijnlijk ook voor ons, niet te eerbiedigen. Hartelijk »dank voor al datgene, wat gij voor de serenade-societeit hebt gedaan; »wij bevelen ons, en kan het zijn, ook de vereeniging in uwe voort- »durende belangstelling aan.»

Het zwak applaus, dat op deze woorden volgt, houdt terstond op als de heer Krantz vervolgt:

»En nu nog een enkel woord ten slotte!»

»Mijne Heeren! Trouwe vrienden van onzen directeur Kufferath, »gij hebt u onder zijne leiding vereenigd en eene societeit in 't leven »geroepen; die reeds in den korten tijd van haar bestaan de duide- »lijkste bewijzen heeft gegeven van wat een vaste wil en toewijding »vermogen, die van alle zijden onder de voornaamste bewoners onzer

»stad de levendigste bewijzen van sympathie mocht ondervinden. Gij »hebt heden avond de vroegere Serenade-societeit verjongd doen te »voorschijn treden als de liedertafel »Utrechtsche Mannenzang-Ver- »eeniging» en u verbonden, haar te steunen en te verheffen tot veredeling »der toonkunst en tot bevordering van het schoone, goede en gezellige.

»Daarom, gij allen die hier aanwezig zijt, onzen hartelijken dank »voor wat gij reeds hebt gedaan, voor wat ge in 't belang der lie- »dertafel u nog voorneemt te doen. Moge het ons gegeven zijn, de »vereeniging te verheffen, te doen bloeien tot in lengte van dagen, »opdat onze waarde Kufferath daarin zijn loon vinde voor de vele »moeite en zorgen, die hij zich voor de edele toonkunst en voor ons, »zijne vrienden, gaarne getroost. Mijne Heeren, met deze woorden, »waarmede gij zeker allen van harte instemt, sluit ik deze eerste »vergadering onzer nieuwe liedertafel!»

Oorverdoovend is voor een oogenblik het applaus, dat op deze woorden volgt. Hier en daar staat men tevens op en maakt aanstalten tot vertrekken. De overjassen worden aangetrokken, handdrukken gewisseld en de meeste heeren verlaten de zaal, om zich huiswaarts te begeven.

Ook onze kennissen staan op; Ruempol echter schijnt een oogenblik besluiteloos wat te doen, doch opeens treedt hij op de bestuurs-tafel toe, drukt den heer Krantz de hand en zegt:

»Waarde Krantz, neem me niet kwalijk, wat ik gezegd heb. Ge »weet, hoe goed ik het meen, maar ik kon van avond niet anders »handelen, dan ik gedaan heb. Dat het je vereeniging wèl moge »gaan, hoop ik evenwel van harte.»

En de heer Krantz schudt de hem toegestoken hand en antwoordt: «Beste Ruempol, ik ken je goed hart, laten we er op »'t oogenblik niet meer over spreken, doch reken er op, dat het me »te allen tijd een onuitsprekelijk genoegen zal zijn, je weer in ons »midden te zien. Adieu!»

De heer Ruempol groet nu nog de andere heeren en herneemt zijne plaats, doch Slotemaker staat reeds tot vertrek gereed en zegt:

«Kom Heeren, laten we opstappen! 't Is nog zeven minuten voor elf; we kunnen nog juist vóór 't sluiten der hekken binnen zijn; anders laat die eeuwige brompot van een portier ons nog een kwartiertje in de kou wachten.»

Doch Clossmann antwoordt:

»Ik blijf nog wat: ik moet den directeur toch nog even spreken.»

Ook de heeren Risch en Haenchen verklaren nog eenige oogenblikken te willen vertoeven, en terwijl nu Ruempol en Slotemaker vertrekken, treedt het achtergebleven drietal op de bestuurstafel toe; zij drukken Kufferath en Krantz de hand, en feliciteeren beiden met den uitnemenden afloop der vergadering.

Allen schikken om de groene tafel, Krantz laat champagne aanrukken en terwijl het edele vocht in de kelken bruist volgen toast op toast, en tot laat in den nacht weerklinkt nog de juichende uitroep:

„Leve de Utrechtsche Mannenzang-Vereeniging!”

J. NENNSTIEHL.

Feestconcert,

met medewerking van het

SYMPHONIEORCHEST der DD. SCHUTTERIJ,

Kapelmeester de heer C. COENEN.

S O L I S T E N :

De heer **J. ROGMANS**, Concertzanger (Tenor), van Amsterdam.

De heer **JOS. M. ORELIO**, 1e Bariton a/d. Holl. Opéra.

P R O G R A M M A.

Deel I (Historisch).

1. *J. H. Kufferath* 23 Oct. 1849—1860.
„Welkom!” (1854). Koor.
 2. *C. Coenen* 1860—1861.
Concert-Ouverture in Cmöl, onder leiding van den Directeur-Componist.
 3. *Ant. J. van Schaik* 1861—1881.
„Serenade”. Koor met Kwartet.
 4. *Rich. Hol* 1881—1883
„Ons Vaderland”. Bariton-solo door den heer Jos. M. Orelío.
 5. *Mart. J. Bouman* 1883—Febr. 1889.
„Waarom”. Tenor-solo door den heer J. Rogmans.
 6. *Bern. J. A. Rehl* Febr. 1889—Heden.
Nocturne. (Viool-solo door den heer Veerman) en Finale uit de Orchest-Suite onder leiding van den Directeur-Componist.
-

Deel II (Solisten).

7. { *a.* Mijne Moedertaal. *L. F. Brandts Buijs.*
 b. Ter lusteechen taveerne. *J. G. H. Mann.*
 Bariton-solo door den heer Jos. M. Orelío.
8. Concert-aria (Met orchest) *W. A. Mozart.*
 Tenor-solo door den heer J. Rogmans.
9. Bariton-aria uit de Vondel-Cantate *Rich. Hol.*
 (Met orchest).
 Solo door den heer Jos. M. Orelío.
-

Deel III.

10. „Columbus” *C. Jos. Brambach.*
 Dramatische Dichtung für Chor, Soli und Orchester.
 Columbus de heer Orelío.
 Ein Führer de heer Rogmans.
-

Tekst der Zangnummers.

WELKOM!

(Aan de leden van het IVe Nederlandsche Taal- en
Letterkundig Congres in 1854).

Woorden van Prof. L. G. Visscher.

Muziek van J. H. Kufferath.

Zijt welkom hier, uit Zuid en Noord,
Gij, Mannen! die een schoon accoord
Weer nieuwe kracht komt geven;
Gij, die tot eer van 't Vaderland,
De oude taal en broederband
En d'eendracht doet herleven.

Zijt welkom hier, uit Zuid en Noord,
Brengt in ons midden vruchten voort,
Doet weêr uw gaven hooren;
Doorzoekt en zuivert Neêrlands taal,
Maar, laat ons woorden als metaal
En klanken, die bekoren.

Vivat, vivat dat schoon accoord
Van toon en klank, van rijm en woord,
Van Schrijvers en Poëten;
Van kunsten en van Wetenschap,
Van mannen op den hoogsten trap
En hen, die Zangers heeten.

SERENADE.

Gedicht van Mr. J. N. van Hall.

Muziek van Anth. J. van Schaik.

't Beekje murmelt liefdezingen,
En 't gebladert ruischt er meê
Alles ademt rein verlangen,
Alles onverstoorbre vreê.

Liefste, wil naar 't koeltje luisteren;
Spelend met uw lokkenpracht,
Zal 't u van mijn liefde fluisteren,
't Koeltjen in den zomernacht.

En zoo brengen wind en stroomen
U de boodschap van mijn min;
Zijn 't ook enkel zoete droomen,
Liefste! slaap er zacht bij in.

Ons Vaderland.

Woorden van H. G. H. Groenewegen.

Muziek van R. Hol.

Waar eens de zeemeeuw vloog, in de eenzaamheid verloren,
De roerdomp uit den poel zijn sombren toon deed hooren,
De zee haar golvend schuim deed bruischen op het zand,
Of smoorde in 't wieg'lend riet, is thans ons Vaderland.

O grond! door noeste vlijt ontwoekerd aan de golven,
Door onze vad'ren eens uit poel en slijk gedolven,
Schonk God elk volk een' grond, U schiep onz' eigen hand;
Gij zijt ons eigendom, geheiligd Vaderland.

O, grond, die eens mijn wiegje hebt gedragen,
Mijn graf zij ook gedolven aan uw strand,
Want tot mijn laatste levenszon zal dagen,
Heb ik U lief, Gij zijt mijn Vaderland.

W A A R O M ?

Woorden van C. Honigh.

Muziek van Mart. J. Bouman.

„O zeg' reis” vroeg de liefde,
Hoe toch kwam ze aan die vraag?
„Waarom van alle meisjes
Alleen ik u behaag?

Mijn philosophisch meisje,
Rap vraagstertje als geen,
Ik stelle in steê van antwoord
Drie vragen u voor één.

Zeg, mijn diepzinnig kopje!
Is 't u misschien bekend
Waarom de zonnebloeme
Steeds naar de zon zich wendt?

Weet gij waarom toch telkens,
Wanneer de lente ontwaakt,
De nachtegaal zijn zangen
Alleen voor 't roosje slaakt?

Weet gij waarom de zwaluw
Met trouw, die nooit bezwijkt,
De lente steeds blijft volgen
Waar zij ook henen wijkt?

Wanneer ik op die vragen
Van u een antwoord krijg,
Beantwoord ik u gaarne,
Maar geeft ge er geen, — ik zwijg.

Zij zag zich wel gevangen,
Maar lachte en gaf me een kus.
„Laat ons niet verder vragen,
Maar blijven steeds aldus.”

MIJNE MOEDERTAAL.

Woorden van Frans de Cort.

Muziek van L. F. Brandts Buijs.

Mijne moedertaal, mijne moedertaal,
Wie of haar ook kleineere,
Min ik als mijn Vaderland
Sta ik voor met hand en tand
O mijn Neêrlandsch, mijn Neêrlandsch
Dat houd ik steeds in eere.

Mijne moedertaal, mijne moedertaal,
Wat anders komt daarnevens
Zwaardgekleetter, klokkenklank,
Snaarspel en minnezang,
O Mijn Neêrlandsch, mijn Neêrlandsch,
Dat alles zijt gij tevens.

Mijne moedertaal is de schoonste taal
En zou ze 't ook niet wezen,
Haar verkiezen zou ik nog;
Want zij is de mijne toch,
O mijn Neêrlandsch, mijn Neêrlandsch,
Wees eeuwig mij geprezen!

Ter Lustechen Taveerne.

Woorden van C. Honigh.

Muziek van J. G. H. Mann.

Ter lustechen taveerne,
Dick mitten ghesellen ic vaer,
Den coelen wijn so gheerne,
Den coelen wijn drincken wi daer.

Ter lustechen taveerne,
Sijn onse borsen seier wan.
Den wert wil emmer scincken;
Des seijne hem Sinte Jan.

Ter lustechen taveerne,
Sels mitten nappen clinckt,
Ende vaderlant ofte lantshere
Mit enen dronck ghedinkt.

Ter lustechen taveerne,
Ghedinck ic der minnen so hout,
Si langhede mi bi het scieden
Een vingherline root van gout.

Ter lustechen taveerne,
Hebb'ic dit liedekijn,
Ghedichtet ende ghesongen
Ter eren van der liefste mijn.

Concert-Aria.

(Componirt 1783).

Musik von W. A. Mozart.

Lass mir meinen stillen Kummer,
forsche nicht nach meinen Leiden!
abgestorben allen Freuden,
bricht mein qualerfülltes Herz!
Dulden will ich und vergeben!
Rettung ist für mich verschwunden,
ewig bluten meine Wunden,
unaussprechlich ist mein Schmerz!
Todt allein kann mich befreien,
Sehnsucht ist für ihn entglommen;
Wonne kündet mir sein kommen,
sendet Trost in 's bange Herz!

Aria uit de Vondel-Gantate.

(BARITON-SOLO).

Muziek van Richard Hol.

Geheel des menschen ziel: heur hopen en verlangen,
Heur schuld en naberoew, heur hoogmoed en heur val,
Heur kracht en machtloosheid — dat al leeft in uw zangen:
De mensch zooals hy is, en was, en wezen zal.
En bij dit al
Het Hollandsch gemoed met zijn zwakte en zijn sterkte,
Zijn hope en zijn vreeze, zijn liefde en zijn haat;
Wat drijfveer zijn driften geleidde en bewerkte,
De zegen van 't goede, de vlock van het kwaad.

„COLUMBUS.“

Dichtung von Wilhelm von Waldbrühl.

Musik von C. Jos. Brambach.

Soli: Columbus: Bariton. Ein Führer: Tenor.

Vorspiel und Chor.

An Bord, an Bord!
 Vom Lande fort!
 Die Wellen rauschen,
 Die Segel sich bauschen
 Zu waidlichem Zug;
 Die Wimpel prangen
 Wie Zauberschlangen
 Zu keckem Flug!
 Ob Stürme auch schaukeln,
 Nur lustiges Gaukeln
 Ist's männlichem Muth;
 Nur wonniges Necken
 Ist für uns der Schrecken
 Des Sturms und der Fluth.

Chor.

Der Tage und der Nächte viel
 Zogen wir dahin, —
 Mit frischer Kraft und frohem Muth
 Ein hohes Ziel erstrebend;
 Uns bangte nicht in Sturms Gebraus
 Uns schreckte nicht der Windstill Oede —
 Doch die Woge endlos schwillt,
 An uns'res Schiffes Kiel zerschellt
 Und kein tröstlich Sterngebild
 Die lange finstre Nacht erhellet.
 Die Hoffnung sinkt, der Muth erlahmt,
 Die bangen Zweifel nicht mehr weichen,
 Wann wird der Tag erscheinen
 Der uns'rer Hoffnung Traum erfüllt!?

Columbus.

O zaget nicht, vertrauet meinem Worte;
 Der grosse Tag ist nicht mehr fern
 Der uns zum hohen Ziele leitet,
 Zum heissersehnnten neuen Land.
 Im Geiste seh'ich's vor mir liegen
 Mit seinen Wundern ohne Zahl,
 Und bis hinauf zu fernsten Zeiten
 Verlieret sich mein Blick:
 Ich seh' der Völker mächt'ge Schaaren
 Hinüberziehn zum neuen Land:
 Nach langer Kämpfe blut'gem Ringen.
 Dann hoch ein freies Banner walt;
 Ein mächtig Banner, Schutz des Friedens,
 Hort der Freiheit und des Lichts.
 Voran denn, Freunde, kühn voran!
 Wir ziehen uns're grosse Bahn,
 Wie ich sie vor erwogen;
 Was immer sich entgegenstellt,
 Es zeigt sich bald die neue Welt
 Auftauchend aus den Wogen.

Ein Führer.

Und wieder Tag und Nächte schwanden,
 Kein Zeichen wecket neu den Muth
 Dass es das Ziel verkünde. —
 Doch seht! welch wunderbares Leuchten
 Am Horizont erscheint! —
 Ist es das Land, das heissersehnte! —
 Doch nein, mit süssem Wahne täuschet
 Des Meeres schwankend Truggebild
 Der Wunderfee Morgana; —
 Wie nimmt es mir den Sinn gefangen
 Wie zieht's mich fort mit Traumsgewalt:
 Eilande, wie Kleinode
 Erglänzen aus dem Blau,
 Wie nach dem Heldentode
 Steh' ich in sel'ger Schau':
 Wie spiegeln auf den Wogen
 In strahlend hellem Schein.
 Sich prächt'ge Marmorbogen
 Und dunkler Palmenhain.
 Und Frau'n, wie sie in Träumen.
 Der Schläfer kaum erschaut,

Ruh'n unter Blüthenbäumen
 Und winken süßvertraut.
 Bald sind sie wie Walküren
 So stolz; dann wieder hold,
 Als gält's den Reigen führen
 Verheissend Minnesold. —
 Und weit öffnet sich die Halle
 Bei stolzem Harfenklang;
 Einziehn wir Helden alle
 Mit lautem Jubelsang. —

Der Traum entschwand, der Zauber ist zerflossen,
 Und immer endlos schwillt die Fluth. —
 Es droht der Sturm, die Wogen rollen
 Und finster mahnt des Himmels Zorn.

(zu Columbus)

O Herr, lass ab von hoffnungslosem Wagen,
 Zur Heimath führe uns zurück!

Chor.

Zurück! zurück! zur Heimath! —
 Es tobt der Sturm, es braust das Meer,
 Die Wogen dräuen rings umher,
 Gestalten sich zu Grüften,
 Das Aug' kein rettend Land erspäht
 Und unser Hülfesruf verweht
 Fruchtlos in öden Lüften!
 Zurück, zurück! zur Heimathflur
 Auf nehmen wir die Richtung,
 Hier auf der Wogen weiter Spur
 Ist Tod nur und Vernichtung!
 Zurück! zurück! zur Heimath!

Columbus.

O haltet aus! zeigt kühnen Mannesmuth!
 Den ihr so oft bewähret;
 Wenn unser Schiff auch wankt und kracht
 Und rings der Abgrund gähnt und klappt,
 Es winkt uns bald des Sieges höchste Krone!
 Nur kurze Zeit noch traut dem Wort:
 Ich schau's im Geiste immerfort,
 Euch steigt das Land im Westen dort
 Beim nächsten Morgenlichte.

Chor.

Vertrau'n wir noch dem kühnen Wort:
 Er schaut's im Geiste immerfort,

Uns steigt das Land im Westen dort
Beim nächsten Morgenlichte.

INTERMEZZO (Nachtstück).

Führer.

Der Morgen graut, die lange Nacht ist hin;
Und fern im Osten kündet sich
Des neuen Tags Beginn.
O lasset uns den Blick erheben
Zu Gott hoch über'm Sternenzelt,
Auf dass er Hülfe und Gnade sende
Und unsre Noth und Zweifel ende.

Führer und Chor.

Dein Auge, Herr, das nimmer ruht
Sieht doch der armen Schiffer Noth,
Wacht über Erd' und Meeresfluth
Und weiss, was alles uns bedroht.
Du ebnest uns die grause Bahn,
Durchglühst uns're Brust mit Muth,
Und führst zum Ziele Schiff und Kahn,
Denn Dir gehorcht die wilde Fluht. —

SONNENAUFANG.

Führer.

O seht! was hebt sich dort im Morgenschein!
Was strahlt im Sonnengolde!
Ist es Gewölk, ein Palmenhain?
Morgana, jene Holde?
Necket sie wieder mit süssem Wahn?
Zieht unser Schiff die Zauberbahn? —
Nein, Nein!
Nicht mehr ist's Täuschung,
Es ist kein schwankend Zauberbild —
Es ist das Land, das Heissersehnte!

Chor

Es ist das Land, das Heissersehnte!
Das Land! das neue Land!
Es winket nahe schon der Strand,
Der Zweifel ist verschwunden,
Die neue Welt gefunden! —
Nun Lob und Dank sei Gott dem Herrn
Und Preis ihm bis in Ewigkeit! —

Columbus.

Auf Dir, jungfräuliches Gestad',
 Wir pflanzen uns're Fahnen,
 Wir streuen hier die frische Saat,
 Wir öffnen hier der Heldenthats,
 Dem Streben neue Bahnen!
 Des Geistes Leben soll dir blühn,
 Soll edle Frucht entfalten,
 Sein Funken soll hier zünden kühn,
 Soll hier im Heldenkampfe sprüh'n,
 Zum Lichte sich gestalten!

Chor.

Heil! Columbus Heil!
 Heil dir, Preis und Dank!
 Der durch die Meere sonder Wank
 Die kühne Bahn gebrochen!
 Ob wir den Grossen auch verkannt,
 Er führt uns doch zum Wunderland
 Das er uns eh' versprochen!
 Heil! Columbus Heil!
 Heil Dir! Preis und Dank!

Solostimmen und Chor.

Hier auf der Freiheit heil'gem Grund
 Erblühe süsser Sang,
 Erklänge frei aus Herz und Mund
 Der reinste Liederklang;
 Gesänge voll von heil'ger Gluth,
 Voll stolzer Wogenpracht,
 Sie gleichen deiner Ströme Fluth
 An Fülle und an Pracht.

Schlussechor.

So weit dein freies Banner wallt
 Am fernesten Gestad' —
 Der Strom des Liedes wiederhallt
 Und weckt zu grosser That.
 Es brause fort mit mächt'gem Klang
 Der Freiheit stolzer Hochgesang! —

Soirée-Variee,

op Donderdag, 24 October 1889, te 7½ uur,

met welwillende medewerking van

H.H. Werkende Leden der Vereeniging „Jan van Beers.”

PROGRAMMA.

1. Feestzang I en VI. (Koor). *Mart. J. Bouman.*
2. Schetsen van een' trouwdag *E. Laurillard.*
Voordracht van den Heer J. G. ANDRIESSEN.
3. { *a.* Der frohe Wandersmann. *F. Mendelssohn.*
 b. Quartett aus der Posse „Die falsche
 Pepita” *Ad. Müller.*
Kwartetten door de H.H. A. J. HALLEBEEK. C. C. REISINGER, J. VAN OTEGEM en C. KOSSEN.
4. De gelukkige *Helvetius v.d.Berg.*
Voordracht van den Heer J. N. MULDER.
5. { *a.* In Zee. *K. Mestdagh.*
 b. „Behüt' dich Gott,” Abschiedslied
 aus „Der Trompeter von Säckingen”. *Victor E. Nessler.*
Tenor-solo door den Heer PH. P. RUIJSCH.
6. { *a.* Napoleon Bonaparte *Van der Horst.*
 b. De lachles *E. Laurillard.*
Voordrachten van den Heer C. H. GROOTE WOORTMANN.
7. { *a.* Hymne an König Cambrinus *G. Zahn.*
 b. Walzer. *Fr. Abt.*
Dubbel-kwartet door de H.H. J. WILBRINK, P. HEIJKAMP,
H. v. OORT, W. TWAALFHOVEN, G. SMIT, H. SMIT,
C. KOSSEN en B. VAN STRAELEN.
8. Fragment uit het Orat. „De Jaargetijden”. *J. Haydn.*
Tenor-solo door den Heer URLUS.

P A U Z E

9. Banierzang. (Koor) *Rich. Hol.*
10. { *a.* Recitativ und Arie aus das Oratorium „Elias”. } *F. Mendelssohn Bartholdy.*
 b. Egoïsmus *Bern. J. A. Rehl.*
- Tenor-solo door den Heer L. DÖRR.
11. Der Speisezettel. *Carl Zöllner.*
 Kwartet van de H.H.
12. De politieke baanveger *De Winter.*
 Voordracht van den Heer H. A. VAN DER KARST.
13. { *a.* Finnisches Reiterlied } *Jos. A. Mayer.*
 b. Drinckliedeken uit de 17de eeuw . . *Mart. J. Bouman.*
- Bariton-solo door den Heer M. J. VAN DAM.
14. { *a.* Verlangen. } *G. A. Heinze.*
 b. Noach } *A. W. Wijthoff.*
- Kwartetten door de H.H. L. DÖRR, J. PH. RIEMENS,
 N. J. MULDER en M. J. VAN DAM.
15. Een lied, dat als een nachtkaaers uitgaat. *E. Laurillard.*
 Voordracht van den Heer W. DE HAAN.
16. Die Drillinge *Rich. Genée.*
 Trio door H.H.

C A S I N O_x

Text der Sangnummers.

FEESTZANG.

Woorden van Jac. Philippi.

Muziek van Mart. J. Bouman.

Koor I.

Op, Zangers, op! en feest gevierd,
Uw schoonsten toon, uw liefste zangen,
Uw feestgewaden omgehangen,
Uw vaân met lauweren gesierd!

Vermeldt het luid, vermeldt met kracht,
Wat schoons en êls in veertig jaren,
Op kunstgebied gij mocht ontwaren;
Hoe cendracht moeder is van macht!

Koor VI.

Harmonie! ons eenheidsteeken,
Kern van ons geliefd blazen,
Zinnebeeld van onze leuze,
Die wij heden hulde doen,
Blijv' als nu ons steeds omstralen,
Geef ons steeds die lust en moed,
Die bij strijd en zegepralen
Moeite en zorgen rijk vergoedt.

DER FROHE WANDERSMANN.

Musik von Felix Mendelssohn-Bartholdy.

Wem Gott will rechte Gunst erweisen
Dem schickt er in die weite Welt,
Dem will er seine Wunder weisen
In Berg und Wald und Strom und Feld.

Die Bächlein von der Bergen springen,
 Die Lerchen schwirren hoch vor Lust.
 Was sollt ich nicht mit ihnen singen
 Aus voller Kehl und frischer Brust.

Den lieben Gott lass ich nur walten;
 Der Bächlein, Lerchen, Wald und Feld,
 Und Erd' und Himmel will erhalten,
 Hat auch mein Sach auf's Best bestellt.

Komische Serenade

aus der Posse

„DIE FALSCH E PEPITA.“

Musik von Ad. Müller.

O, Pepita!
 Hör' die Bitt'a,
 Tanz die Madrilena
 Und dann den g'wissen
 Den Tanz El oje!
 O, Pepita!

IN ZEE.

Woorden van Eug. van Oije.

Muziek van K. Mestdagh.

De zee is kalm gelijk een meer,
 En lacht de zoenende zonne weer
 Als een verliefde tegen;
 Het windeken in de zeilen waait
 En dartelend op het water zaait
 Een tintlenden sterrenregen.

Kom, Liefje, rust hier, aan mijn zij',
 En leg uw hoofdje op 't herte mij,
 Uw handjes in mijn handen
 Zoo mogen wij samen droomend beid'
 En ziel in ziel, aan de eeuwigheid
 In liefdesluimer landen!

O! droomen, droomen 't leven door!
 Mijn' Lieve, zie die vonklende voor
 Gesneen door het bootje in de golven;
 Zoo laten de droomen der liefde, ja,
 Hun sterrenbezaaide spoor ons na,
 In 's levens zee gedolven.

„Behüt' dich Gott, es wär zu schön gewesen.“

WERNERS ABSCHIEDSLIED

AUS

„Der Trompeter von Säkkingen

Musik von Victor E. Nessler.

Das ist im Leben hässlich eingerichtet,
 Das bei den Rosen gleich die Dornen steh'n,
 Und was das arme Herz auch sehnt und dichtet,
 Zum Schlusse kommt das Von-einander-geh'n.
 In deinen Augen hab ich einst gelesen,
 Es blitzte d'rin von Lieb' und Glück ein Schein;
 Behüt' dich Gott! es wär' zu schön gewesen,
 Behüt dich Gott! es hat nich sollen sein!

Leid, Neid und Hass, auch ich hab' sie empfunden,
 Ein sturmgeprüfter, müder Wandersmann,
 Ich träumt' von Frieden dann und stillen Stunden,
 Da führte mich der Weg zu dir hinan,
 In deinen Armen wollt' ich ganz genesen,
 Zum danke dir mein junges Leben weih'n;
 Behüt dich Gott! u. s. w.

Die wolken flieh'n, der Wind saust durch die Blätter,
 Ein Regenschauer zieht durch Wald und Feld,
 Zum Abschiednehmen just das rechte Wetter,
 Grau wie der Himmel steht vor mir die Welt,
 Doch, wend' es sich zum Guten oder Bösen,
 Du schlanke Maid, in Treuen denk ich dein:
 Behüt dich Gott! u. s. w.

Fragment uit het Oratorium „de Jaargetijden”.

Woorden van Anth. L. de Rop.

Muziek van J. Haydn.

Rec : Gekluisterd ligt het spieg'lend meer, gestremd in zijnen loop is de stroom; omhoog van de hellende rotsen hangt versteend tot ijs de waterval. In 't dor geboomte klinkt geen lied; de velden dekt — de dalen vult een zware, dichte vlokkenlast. Der aarde beeld is nu een graf, waar kracht en lust in nederzonk; waar doods kleur alles valer tint, en waar de blik, van wijd en ver slechts droeve woestenij aanschouwt; —

Aria : Daar vraagt de pelgrim dan
 Zich twijflend, angstig af
 Waarheen zijn voet zich richten moet.
 Vergeefs zijn zoeken naar den weg,
 Hij speurt in 't ronde pad noch spoor;
 Vergeefs volhardt hij, kloek van geest;
 Hij waadt al dieper door de sneeuw,
 En raakt al meer en meer verdwaald.
 Dan wijken hoop en moed,
 En vrees bestormt zijn hart
 Nu hij den dag reeds dalen ziet,
 En koude en pijn en slaap
 Hem elke spier verlamt;
 Maar plotseling treft zijn starend oog
 De scheemring van een vriendlijk licht;
 Dan keert op nieuw de hoop,
 Van vreugde klopt zijn hart,
 Hij gaat, hij ijlt naar 't kluisjen heen,
 Waar d' armen zwerver laafnis wacht.

BANNERZANG

OPGEDRAGEN AAN DE

UTRECHTSCH E MANNENZANGVEREENIGING.

Woorden van C. Kossen.

Muziek van Richard Hol.

Komt zangers, schaaft U om 'de vaan,
 Omhoog Uw' strijdbanier!
 En volgt haar op Uw' zangersbaan,
 Als mannen trouw en fier.
 Zingt haar ter eer' Uw' schoonsten toon,
 Vol geestdrift klink' Uw zang;
 Dat d'eelste kunstzin in U woon,
 Toont dit Uw leven lang!

Omhoog thans vaan, wees blij begroet,
 Door ons, om U vereend;
 Behoud in ons de kracht en moed,
 Door eendraecht ons verleend.
 En gaan wij, zangers, naar den strijd,
 Dien ons de zangkunst biedt,
 Waar Gij dan, vaan, de leidsvrouw zijt,
 Schalt luid' ons broederlied!

Waaï fier dan op, ontplooi U vrij,
 Omhoog dan dierbre vaan!
 Der kunst tot eere heffen wij
 Onz' schoonste zangen aan.
 Wees ons een hechte broederband,
 Verzel ons, waar wij gaan;
 Wij zijn, der kunste nauw verwant,
 Steeds trouw aan onze vaan!

RECITATIV UND ARIE.

aus

das Oratorium „ELIAS“.

Musik von F. Mendelssohn-Bartholdy.

Recitativ.

Zerreisset eure Herzen, und nicht eure Kleider! Um unsrer Sünden willen hat Elias den Himmel verschlossen, durch das Wort des Herrn! So bekehret euch zu dem Herrn, eurem Gott, denn er ist gnädig, barmherzig, geduldig und von grosser Güte, und reut ihn bald der Strafe.

Arie.

„So ihr mich von ganzen Herzen suchet, so wil ich mich finden lassen“, spricht unser Gott. Ach! dass ich wüßte, wie ich ihn finden, und zu seinem Stuhle kommen möchte!

Egoïsmus.

Woorden van P. A. de Génestet.

Muziek van Bern. J. A. Rehl.

Geef een meisje bruine lokken,
 Lippen, nimmer moe of bang
 Om te kussen en te jokken
 Heel het lieve leven lang;
 Rozenblosjes, sneeuwen handen,
 Hemelsche oogen, elpen tanden,
 Ranke leest en vluggen voet,
 Armpjes om er in te vliegen,
 Of een kindje op te wiegen,
 En een blij gestemd gemoed.

Lieve Hemel, hoor mijn beden,
 Geef haar zachtheid, stille trouw,
 En die duizend kleinigheden,
 Die zoo lief staan in een vrouw.
 Kleine zonden, teedre nukken,
 Die een gloeiend hart verrukken,
 Liefdes dartle poëzij;
 Geef haar wat zich de eng'len denken
 En uw rijkste gunst kan schenken,
 En dan — Hemel, geef haar mij!

DER SPEISEZETTEL.

Musik von Carl. Zöllner.

Marqueur !
 Mein Herr !
 Was giebt's für heut ?
 Mein Herr ! zu dienen :

Fricassé von Kalbfleisch ;
 Blumenkohl mit Rundfleisch ;
 Sauerkraut mit Schweinefleisch ;
 Schöpsenfleisch mit Welschkraut.
 Bratwurst ; Omeletten ; Beefsteak ;
 Coteletten ; angeschlagenen Kälberstoss ;
 Schönggefüllte Taube ;
 Schinken mit Kartoffelklos ;
 Lerchen und Ragout ,
 Krautsalat mit Karpfen ;
 Allerlei mit warmen Henne.
 Frische Macaroni ; rohen Schinken ;
 Cervelatwurst ; marinirten Hering ;
 Lachs mit Remoladensauce ;
 Nieren ; Hasen ; Rinderbraten ;
 Enten ; junge Hühner ;
 Eingemachte Pflaumen ,
 Preiselbeeren ; Aepfel ;
 Sellerie ; salat.

Hinterher

Butterbrod , Schweizerkäs.
 Portion : fünf Grosch'n gut Geld.
 Wünsche wohl zu speisen !

FINNISCHES REITERLIED.

Musik von Jos Anton Mayer.

Du schneeiger Norden , du väterlich Land ,
 Da glimmt unser Herd an dem stürmischen Strand ,
 Da wuchs an dem Schwert hart wie Stahl unser Arm ,
 Da glüht unsre Brust für die Ehre so warm !
 Wie tränkten an der Neva unser schraubendes Ross ,
 Es schwamm durch die Weichsel , ein treuer Genoss

Es trug über'n Rhein den Stahl scharf und blank,
 Das Kaisers Wohl in der Donau es trank.
 Es mundet uns Reitern der feurige Wein,
 Gereift von der Sonne mit glüh'nderem Schein
 Wir leeren das Glas auf der Heimat Wohl,
 Da wird uns das Herz von der Sehnsucht so voll.

Nicht lang an die Heimat, die theure gedacht!
 Es ruft die Trompete uns Reiter zur Schlacht,
 Es flattern die Fahnen, es zittert der Grund,
 Es donnern Kanonen mit chernem Mund.
 Wie hoch das Nordlicht fern an Finnlands Himmel erstrahlt,
 So blutrot vom Kampf die Erde sich malt,
 Drum ist uns so wohl im Kampf, in der Schlacht,
 Sie mahnt an des Nordlandes herrliche Pracht.
 Es kümmert beim Ritt Schutt und Asche uns nicht,
 Es sprüht aus den Hufen hellfunkelndes Licht,
 Es blitzt unser Hieb wie der Sonne wohl,
 Die Freiheit geht aus von dem leuchtenden Pol.

Du schneeger Norden, du väterlich Land,
 Da glimmt unser Herd an dem stürmischen Strand,
 Da wuchs an dem Schwert hart wie Stahl unser Arm,
 Da glüht' unsre Brust für die Ehre so warm!
 Und führt uns nach der Heimat einst das wechselnde Glück,
 Wir bringen die Ehre mit nach Finnland zurück;
 Laut schall'es, wie einst am heimischen Strand:
 „Gott schütze den König und das Vaterland!“

Drinckliedeken uit de 17^e eeuw.

Muziek van Mart. J. Bouman.

Er sat een oud manneken van tachtig jaren
 In 't hockjen van den haerd met 't lijf vol flereijn,
 De dokter die raedde 'em, wou hij wel varen,
 Hij sou 'em toch wachten van den Rijnschen wijn.
 „O Rijnsche wijn,
 „Gij maakt geen flereijn;
 „Iek moet, sei dat oud manneken,
 „Nog drinken eens een kanneken,
 „Nog eensjens vroolijk sijn.”

Dat manneken dat sei: „Ick sal den wijn niet sparen,
 Al sou ick daerom lijden noch soo groote pijn”,
 De dokter daer weer tegen, met tieren en met baren:
 „Soo wil ick niet langer jou dokter sijn.”
 „O Rijsche wijn enz.

Dat manneken sei weêr: „Al sou ick qualijk varen,
 Ick drinck toch te garen een teugjen Rijschen wijn.”
 De dokter daer tegen: „Hij sitt' dan op de blaren,
 Die lust sich te branden: ick hou het voor venijn.”
 O Rijsche wijn enz.

Het manneken liet schenken een teugjen van den klaren,
 En bracht het aen den dokter den grooten medicijn;
 Terwijl dat men song en speelden op de snaren
 Een liedeken ter eeren van den Rijschen wijn:
 O Rijsche wijn enz.

VERLANGEN.

Woorden van J. P. Heije.

Muziek van G. A. Heinze.

Waarom zwelt ge teedre knop
 Reeds in de eerste lentedagen?
 Waarom beurt ge uw stengel op?
 Vreest ge niet de voorjaarsvragen?
 Teedre bloem mistrouw den gloed,
 Die zoo vroeg u bloeien doet.

Waarom klopt ge jeugdig hart
 Reeds zoo vroeg met sneller slagen?
 Waarom 't lot zoo vroeg getart?
 Al te onstuimig is uw jagen;
 Iedere polsslag stookt den gloed,
 Die u vroeg verteren doet.

NOACH.

Woorden van G. B. Heijndeman.

Muziek van A. W. Wijthoff.

Laat water drinken, wie dit wil,
 Wij vrienden vinden 't al te kil,
 Wij wenschen wijn te drinken.
 Hier laten wij het water staan,
 Dat is een drank voor kip of haan,
 Met wijn slechts kan men klinken.
 En daarom hiep, hiep, hiep, hoera!
 Voor Noach onze Grootpapa!

Ja vrienden! als men 't wel beziet,
 Zat Noach zoo fideel toch niet,
 Toen hij voor 't eerst probeerde,
 Den door hem uitgevonden wijn!
 Hij dronk alleen als Stoëijn;
 't Is wonder, dat hij 't leerde.
 En daarom hiep, hiep, hiep, hoera!
 Voor Noach onze Grootpapa!

Kreeg een van ons de waterkuur,
 Hij stell' zijn zitplaats dan te huur,
 Bij feest en drinkgelagen.
 Maar die een glas verdragen kan,
 Hij is bij ons de rechte man,
 Juist hij kan ons behagen.
 Hij breng een hiep, hiep, hiep, hoera!
 Aan Noach onze Grootpapa!

DIE DRILLINGE.

Wir sind nicht bloß Zwillinge
 Sondern wir sind Drillinge,
 Wären wir nur Zwillinge,
 So wär 'n wir g'wis nur Zwei,
 Aber weil wir Drillinge,
 Sind wir unsrer Drei.

Ich bin der Stanislaus.
 Ich bin der Wenzeslaus.
 Ich bin der Nicolaus.

Ganz gleich erschuf uns die Natur!
 Unsre Ohr'n und Nasen sind gleich lang;
 Eins ist bei uns verschieden nur
 Das ist unsrer holden Stimmen Klang,
 Ich singe den Tenor!
 Ich singe Baryton!
 Und ich, ich singe Bass!

Wären wir nur Zwillinge,
 So gäb das ein Duett;
 Aber weil wir Drillinge
 So wird es ein Terzett.

Wo man erblickt den Stanislaus
 Da komt auch bald der Wenzeslaus
 Und Nicolaus bleibt auch nicht aus,
 Allein hält 's Keiner lange aus.

Und macht Scandal der Stanislaus,
 So kriegt auch Prügel Wenzeslaus,
 Und Nicolaus wirft man hinaus,
 Doch Keiner macht sich was daraus!

Wo Schulden macht der Stanislaus
 Da pumpt auch stets der Wenzeslaus
 Wo Liebe fühlet Stanislaus
 Da macht die Cour auch Nicolaus.

Wir theilen Alles brüderlich
 Und Keiner hat Etwas für sich!
 Denn Wir sind nicht Zwillinge
 Sondern wir sind Drillinge u. s. w.
 Stanislaus, Wenzeslaus, Nicolaus!

